

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 106/26

Luxemburg, 16 iulie 2026

Hotărârea Curții pronunțată în cauza C-196/24 | [Aucrinde]¹

O instanță a unui stat membru nu poate refuza să execute o cerere de obținere de probe transmisă de o instanță a unui alt stat membru, care vizează exhumarea corpului unui părinte prezumat în vederea stabilirii unei legături de filiație, doar pentru motivul că dreptul său material intern interzice acest lucru

În cadrul unui litigiu privind stabilirea filiației, inițiat în Italia, o instanță italiană a solicitat unei instanțe franceze să exhumeze corpul tatălui prezumat al reclamantului în vederea efectuării unei expertize genetice post-mortem. Curtea consideră că Regulamentul Uniunii privind obținerea transfrontalieră de probe² nu permite instanței franceze să refuze executarea acestei cereri pentru motivul că dreptul său material intern interzice o identificare genetică post-mortem într-un litigiu civil, cu excepția consimțământului expres dat de persona în cauză în cursul vieții. Motivele de refuz al executării prevăzute de acest regulament sunt exhaustive. Întrucât acestea nu includ existența unei norme de drept material intern de acest tip, interdicția prevăzută de dreptul francez nu poate fi invocată în speță pentru a se opune executării cererii de obținere de probe adresată.

O persoană a inițiat o procedură în fața instanței italiene pentru a obține recunoașterea filiației sale față de tatăl său prezumat, al cărui corp este înhumat în Franța. Pentru a efectua o expertiză genetică post-mortem, instanța italiană a solicitat instanței franceze competente, în temeiul Regulamentului privind obținerea transfrontalieră de probe, să procedeze la exhumarea corpului tatălui prezumat și la prelevarea de ADN.

Dreptul francez interzice însă o astfel de identificare genetică post-mortem în cadrul unei proceduri de stabilire a filiației, cu excepția cazului în care persoana în cauză și-a dat consimțământul expres în acest sens în cursul vieții sale. Instanța franceză solicită Curții de Justiție să stabilească dacă această normă materială de drept intern poate justifica refuzul de a executa cererea de obținere de probe adresată.

Curtea răspunde că Regulamentul privind obținerea transfrontalieră de probe nu permite unei instanțe solicitate să refuze executarea unei cereri de obținere de probe constând într-o prelevare de material genetic efectuată după exhumarea corpului părintelui prezumat pentru motivul că o normă de drept material intern interzice obținerea unei astfel de probe.

Acest regulament se limitează strict la aspectele procedurale ale obținerii de probe în procedurile judiciare cu implicații transfrontaliere. Decizia de a adresa o cerere de obținere de probe revine, într-adevăr, instanței sesizate cu un litigiu în materie civilă sau comercială, în timp ce instanța solicitată are sarcina de a o executa în conformitate cu normele procedurale ale statului membru al acestei instanțe.

În plus, motivele de refuz al executării unei cereri de obținere de probe sunt enumerate în mod exhaustiv în regulament și trebuie interpretate în mod strict. **Prin urmare, o instanță solicitată nu poate invoca o normă a dreptului său material intern**, nici chiar o normă derivată din principiile fundamentale ale ordinii sale juridice, pentru a refuza executarea unei cereri de obținere de probe.

În sfârșit, revine exclusiv instanței solicitante sarcina de a verifica dacă cererea de obținere de probe pe care o emite într-o procedură judiciară pendinte în fața sa este conformă cu drepturile fundamentale garantate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

În speță, în ceea ce privește întrebările instanței franceze cu privire la respectarea dreptului la demnitate umană consacrat la articolul 1 din cartă, niciun element din dosarul de care dispune Curtea nu lasă să se întrevadă că, la evaluarea comparativă a intereselor concurente în prezenta cauză, instanța italiană nu a luat în considerare în mod corespunzător acest drept. În plus, în acest caz nu se poate identifica niciun risc sistemic de încălcare a drepturilor fundamentale în fața instanțelor italiene. Prin urmare, nu este justificat ca instanța franceză să poată verifica dacă instanța italiană a respectat efectiv drepturile fundamentale garantate de cartă în vederea derogării de la principiul încrederii reciproce și a refuzării, pe această bază, a executării cererii de obținere de probe adresate.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral și, dacă este cazul, rezumatul](#) hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Traian Moga ☎ (+352) 4303 3732.

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Rămâneți conectați!

¹ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile din procedură.

² [Regulamentul \(UE\) 2020/1783](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2020 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială (obținerea de probe).